

ρος τοῦ φεγγίτου, ἐτέθη ἐπὶ τῆς αἰώρας, ἐπέρασε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς διόπτρας, καὶ εἶτα κατεβίβασε τὸ ἄνω μέρος τοῦ φεγγίτου ἐπὶ τὸν τραχήλον αὐτοῦ. Ἐνόμιζεν ὅτι μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας ἡδύνατο νάναβιβάσῃ τὸν φεγγίτην, μεθ' ἧς κατεβίβασεν αὐτόν, καὶ ὅτι οὐδὲν ἄλλο θὰ ἐπραττεν εἰμὴ νὰ ἀποσύρῃ τὴν κεφαλὴν του, ὡς ὁ κοχλίας ὁ θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὄστρακόν του.

Ἄλλ' ἤπατατο.

Ἡ κεφαλὴ ἀπαξ τεθεῖσα ἐν τῷ φεγγίτη, ὀφείλει νὰ μείνῃ μέχρις οὐ πέσῃ. Ἡ λαίμοτομος εἶνε ἐργαλεῖον σπουδαϊότατον.

Μικρὸν τι ἐλατήριον, ἀπαρτήρητον, συγκρατεῖ τὸ ἄνω μέρος τοῦ φεγγίτου, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐλατήριον τοῦτο εἶνε γνωστὸν μόνον εἰς τὸν χειριζόμενον αὐτήν, ὁ καταδικος, καὶ ἂν κατάρθου ἔτι νὰ λύσῃ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ κινήσῃ τὸ ἐλατήριον.

Ὡφειλον νὰ προῖδωσι τὰ πάντα!

Ὁ ἥρωας ἡμῶν, ἀφοῦ ἐπὶ τινα λεπτὰ ἔμεινεν ἐπὶ τῆς αἰώρας καὶ μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ φεγγίτου, βλέπων μόνον τὸ ἐπὶ τοῦ κανίστρου ὑπάρχον πύτυρον, ἐσκέφθη νὰ ὑψώσῃ τὸ ἄνω μέρος τοῦ φεγγίτου ἵνα ἀποσύρῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐξακολουθήσῃ περιεργαζόμενος πάλιν αὐτήν, εἶτα δὲ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ διτρόχου ἀμαξίου του καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ κατῴκει.

Ἐφ' ἧς ἐπὶ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν θὰ προῦξεν ἐν Γαλλίᾳ, διηγούμενος ἐν τινὶ συμποσίῳ, ὅτι ἀνέβη ἐπὶ τῆς λαίμοτομου, ἐν ἧ καὶ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' ἀνέβη καὶ ἔθεσε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους, ἐνθα ἔθεσε καὶ τὴν ἰδικήν του, ὁ ἐγγονος τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου!

Θὰ προσέθετε δὲ μόνον:

— Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤμην ζῶν, τὴν ἀπέσυρα!

Εἶχεν ἤδη τὴν φράσιν αὐτοῦ ἐτοιμὴν, ὡς βλέπετε.

Δυστυχῶς ἤπατατο.

Ὅτε ἐδοκίμασε νὰ ἐγείρῃ τὸν φεγγίτην, οὗτος δὲν ἐκινήθη.

Ὁ Παρισινὸς ἐπέμεινεν, ἀλλ' ὁ φεγγίτης ἀνθίστατο ἰσχυρῶς.

Τότε μόνον ἐνόησεν ὅτι ὑπῆρχεν ἐλατήριόν τι καὶ ἐζήτησεν αὐτό.

Ἄλλ' ἀφ' ἧς ἰδέα τις διήλθε τοῦ νοός του, ἥτις τὸν ἐτάραξε ψυχρὸς δὲ ἰδρῶς περιέβαλλε τὸ μέτωπόν του. Ἄν ἤπατατο καὶ ἂντι νὰ δράξῃ τὸ ἐλατήριον τὸ ἐγείρον τὸν φεγγίτην, ἔστρεφεν ἐκεῖνο, ὅπερ κατεβίβασε τὴν μάχαιραν!

Διὰ τῶν ἰδίων του τότε χειρῶν θὰ ἀπέκοπτε τὴν κεφαλὴν του, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ἐπιθυμῇ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Ὁ Παρισινός, πιστεύων ὅτι ἡδύνατο νὰ ἀπατηθῇ κατὰ τὴν χοῆσιν τῶν ἐλατηρίων, ἐσκέφατο, ὅτι τὸ μόνον ὅπερ ἔπρεπε νὰ πράξῃ, ἦτο νὰ καλέσῃ τινά.

Ἐκάλεσεν.

Οὐδεὶς ἦλθεν.

Ἐκραύγασεν.

Οἱ ἐπισκέπται, ἀκούσαντες τὰς φωνὰς ἐπλησίασαν.

— Τί διάβολο κάμνει ἐκεῖ αὐτός; ἀνέκραξεν εἰς.

— Ἄ! ἀπεκρίθη ἕτερός τις εὐφύετορος, ἡ κυρία Τουσσὼ δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ ἐφευρίσκῃ μέσα πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς. Ἐσκέφθη ὅτι ἡ λαίμοτομος, ἄνευ καταδίκου, ἐστρεῖτο ἐνδιαφέροντος καὶ ἐμίσθωσεν ἕνα γενναῖον νέον, ὅστις προσποιεῖται τὸν καταδικον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐν Λονδίῳ δὲν κόπτουσι κεφαλὰς τόσῳ συχνά, ἐφρόντισεν, ἵνα μὴ διαψεύσῃ τὴν ἱστορίαν, νὰ μισθώσῃ Γάλλον ὅπως παραστήσῃ τὸν καταδικον.

— Βοήθειαν! σώσατέ με! ἀνερώνει ὁ Παρισινός.

— Ὡραίη, ὥραίη, παλληκάρι μου! ἀπεκρίνετο ὁ Ἀγγλος· καίζετε τὸ μέρος σας θαυμάσια. Εὐγε!

— Ἀλλὰ, κύριε, ἀνερώνει ὁ δυστυχὴς Παρισινός, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι τυχαίως εὐρίσκουμαι ἐδῶ.

— Ἄ! ναί! εὐγε... πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃς οὕτως· εἶσαι ἀμίμητος.

— Τί λέγει; ἡρώτων οἱ ὅλοεν συναθροίζόμενοι ἐπισκέπται.

— Ἐπαναλαμβάνει τὸ μάθημά του, ἀλλὰ τὸ ἐπαναλαμβάνει ἀριστα.

— Κύριοι, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀνέκραξεν ὁ Παρισινός διὰ φωνῆς ἐξασθενουμένης ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κύριοι, ἐλευθερώσατέ με, προσέξατε ὅμως μήπως ἀπατηθῇτε εἰς τὸ ἐλατήριον! Κύριοι, λησμονήσατε ὅτι εἶθε Ἀγγλοι... ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδελφοί... Κύριοι, βοήθειαν, διὰ τὸν Θεόν! σώσατέ με!

— Εὐγε! Εὐγε! ἐπανελάμβανεν ὁ Ἀγγλος.

Καὶ ἅπαντες ἐπευφήμουν χειροκροτοῦντες.

Ἐπὶ τέλους αἱ ἐπευφημίαι, τὰ χειροκροτήματα καὶ αἱ κραυγαὶ ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν τοῦ ὑπάλληλου τοῦ καταστήματος, ὅστις διασχίσας τὸ πλῆθος, προῦχώρησε μέχρι τοῦ Παρισινοῦ, ἐν ἡρώτησιν πῶς εὐρίσκετο ἐκεῖ.

Ὁ δυστυχὴς καταδικος ἐνόησεν ὅτι ἤρχετο οὗτος πρὸς βοήθειάν του, ἐπειδὴ δὲ ὠμίλει ὀλίγον τὴν ἀγγλικήν, ὁ δὲ ὑπάλληλος ὀλίγον τὴν γαλλικὴν, συνενοήθησαν ἐπὶ τέλους.

Ὁ ὑπάλληλος ἤρξατο διηγούμενος τὸ πρᾶγμα πρὸς τοὺς περιέργους θεατὰς, οἵτινες, ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἠθελον νὰ ἀποδώσωσι τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν καταδικον καὶ στερηθῶσιν οὕτω τὸσον ἐκτάκτου θεάματος!

Ὁ δυστυχὴς Παρισινός ἐκραύγασε, καὶ παρεκάλει νὰ τὸν ἐλευθερώσωσιν, ἄνευ βραδύτητας.

— Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, πρέπει νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν· εἰς τῶν ἐπισκεπτῶν ἡμῶν ὑπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν σύζυγόν του, ἥτις ἔμενε πλησίον τῆς κοιτίδος τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης· σὰς παρακαλῶ νὰ μείνητε, διὰ νὰ σὰς ἴδῃ καὶ ἡ κυρία αὐτή· ὀλίγα λεπτὰ περισσότερα ἢ ὀλίγα τερα δὲν εἶνε μεγάλη δουλεία.

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μείνω

οὔτε ἐν δευτερόλεπτον! Δὲν θὰ διασκεδάσω ἐγὼ τοὺς ἐπισκέπτας σας. Ἐπλήρωσα ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ὅπως ἐπισκεφθῶ τὸ κατάστημά σας.

— Λάβετε ὑπομονήν, κύριε· λάβετε ὑπομονήν.

— Τὸ γνωρίζω ὅτι εἶνε εὐκολον νὰ τὸ λέγετε... Ἀλλ' ἐγὼ ποὺ πνίγομαι... πνίγομαι, ἀκούετε; Θὰ ἀποθάνω!... Ἐγὼ... ἔ... χω... οὐφ!...

— Ποῦ εἶνε; ποῦ εἶνε; ἡρώτησε γυνὴ τις διασχίζουσα τὸ πλῆθος.

— Νά τον! ἀνέκραξέ τις, ὅστις βεβαίως θὰ ἦτο σύζυγός τις.

— Μοῦ εἶπες ὅτι ἐφώναζε· διατὶ δὲν φωνάζει πλέον; Θέλω νὰ τὸν ἀκούσω νὰ φωνάζῃ, ὅπως τὸν ἤκουσαν καὶ οἱ ἄλλοι.

— Ἀκούετε, κύριε, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν δυστυχὴ Παρισινόν, ἡ κυρία σας παρακαλεῖ νὰ φωνάζετε ὀλίγον.

Ἄλλ' ὁ καταδικος δὲν ὠμίλει.

— Εἴθετε Γάλλος, κύριε, καὶ ὡς τοιοῦτος λίαν εὐγενής· δὲν δύνασθε ἐπομένως νὰ ἀρνηθῇτε χάριν πρὸς μίαν κυρίαν. Κύριε, μόνον δύο ἢ τρεῖς φωνὰς ἐκβάλετε· ἰδοῦ, τίποτε περισσότερον.

Ὁ καταδικος, ὅχι μόνον δὲν ὠμίλει, ἀλλ' οὐδ' ἐκίνητο.

Τότε μόνον ἐνόησαν ὅτι κατὰ τι θὰ συνέβαιναν.

Ἐκίνησαν τὸ ἐλατήριον, τὸν ἐξήγαγον ἐκ τοῦ φεγγίτου, ἀλλὰ δὲν ἡδύνατο νὰ σταθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Κατέπεσεν ἀφ' αὐτοῦ.

Εἶχε λιποθυμήσει.

Τῷ ἔδωκαν ν' ἀναπνεύσῃ ἄλατὰ τινα, τῷ ἔρριψαν ἐπὶ τοῦ προσώπου ὕδωρ ψυχρὸν, ἐπὶ τέλους δὲ, πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τῶν παρεστῶτων, ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὸ πρῶτον αὐτοῦ κίνημα, συνερχομένου, ἦτο νὰ φέρῃ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Αἰσθανόμενος δὲ ὅτι αὕτη ὑπῆρχεν ἐν τῇ θέσει τῆς, ἀφῆκε φωνὴν χαρᾶς, καὶ χωρὶς νὰ ἀναζητήσῃ τὸν πλόν του, ὅστις τὸν περιμένει ἀκόμη, ἔφυγε δρομαίως ἐκ τοῦ καταστήματος τῆς κυρίας Τουσσῶ.

Π. Δ. Τ.

ΠΑΛΑΙΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

Ἡ ὕπομονή καὶ τὰ πασοῦμια τοῦ Καδῆ.

Ὅτε εἶχα ἀκόμη τὴν χρυσὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὅτε οἱ καλοῦντές με μόνον τ' ὄνομά μου ἐφώναζον, χωρὶς νὰ προσθέτωσιν αἱ μὲν τὸν τίτλον δεσποινίς, αἱ δὲ, γαλλομαθεῖς οὗτοι, τὸ Mademoiselle, ὅτε δὲν ἐγνώριζον ἔτι ἂν ὑπῆρχεν ὁ Musset ἢ ὁ Hugo, ὁ Byron ἢ ὁ Heine ἢ ὁ Stachetti, τότε τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος, καθημένη ἐπὶ χαμηλοῦ σκίμποδος, παρὰ τοὺς πόδας τῆς μάμμης μου καὶ στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τῶν γονάτων

της ήκουον ταύτης διηγουμένης μοι παλαιάς ιστορίας, δημώδη παραμύθια, έλληνικάς παραδόσεις.

Ἡ δὲ, ἡ Δεσποινὶς ἡ Mademoiselle παρὰ τοὺς οὐτὼ με καλοῦσιν, ἔλαθε τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἀνω ἀξιολόγους κυρίους καὶ ἔτι πλείονας· ὅτε δὲ, κωλυομένη ἕνεκα τοῦ βροχεροῦ καιροῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον, μελετᾷ τὴν νύκτα τὴν Παρισίαν ἢ ἄλλοτε ἐνθυμεῖται τοὺς ἀποπτόντας χρόνους καὶ οὕτως παρὰ τὸ σπινθηρίζον πῦρ τῆς ἐστίας ήκουε τῆς μάμμης διηγουμένης τόσα ὠραία καὶ νόστιμα πράγματα.

Εἰς μνημόσυνον τῆς καλῆς ἐκείνης γραίας, καὶ ἀντίδοτον ἀπὸ τῶν τοσούτων καὶ τοιούτων σημερινῶν ἀναγνωσμάτων, τὰ παραδίδω ἕνα ἕνα εἰς τὴν δημοσιότητα εὐχαριστῶν τοῖς κκ. συνεργάταις τῶν Ἐκλεκτῶν ὅτι τόσον ἀβροφρόνως μεταξὺ αὐτῶν με ὑπεδέχθησαν καὶ τῷ κ. Διευθυντῇ ὅτι εἰς τόσῳ καλὴν συντροφίαν με εἰσήγαγεν.

* *

«Πρὶν ἀκόμη ἐλευθερωθῇ ἡ πατρίδα μας, ἦτανε εἰς ὅλας τὰς πόλεις τουρκικὰ δικαστήρια ποὺ ἐπῆγαινε καὶ ἐκρινότανε ὁ κόσμος, τὰ δικαστήρια ὅμως ἐκεῖνα δὲν ἦτανε σὰν τὰ σημερινὰ ποὺ ἔχουν πολλοὺς δικαστὰς καὶ περὶ πολλοὺς ἀκόμη δικηγόρους· ὅχι, ἕνας μόνος ἦτανε ὁ κριτὴς ποὺ τὸν ἔλεγαν Καδῆ. Δικηγόρος περὶ ἦτανε ὁ ἴδιος ὁ κατηγορούμενος.

«Τώρα θὰ σοῦ διηγηθῶ τί συνέβηκε μ' ἕνα Ἀράπη ποῦ τὸν ἔλεγαν Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ, καὶ με τὸν Καδῆ, γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ ἦται περὶ ὑπομονητικὴ, ἀφοῦ θέλῃς νὰ ἦναι καὶ οἱ ἄλλοι ἐμπροστὰ σὲ ὅσα ὑπομονητικοί».

Πράγματι δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀπωλέσασα τὴν ὑπομονὴν μου δὲν ἐνθυμῶμαι ἀκριβῶς διὰ τίνα αἰτίαν, παρεφέρθη κατὰ τῆς ὑπηρετίας μας. Μὲ εἶδεν ἡ μάμμη μου καὶ δι' αὐτὸ εὐρούσα εὐκαιρίαν μοι διηγῆθαι τὴν κατωτέρω χροιστάτην ιστορίαν.

* *

Ἀνέβαινε μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸ παζάρι ὁ Σίδι-μπέν Ἀβδαλάχ καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι τοῦ ἕνα κομμάτι κρέας. Ἦτανε φτωχὸς ὁ καυμένος καὶ ζοῦσε πότε ἀπὸ ἐλεημοσύνη, πότε ἀπὸ καμμὴ δουλειᾶ ποῦ τοῦ εἶδιναν νὰ κέρμῃ.

Ἐπῆγαινε στὸ δρόμο τοῦ ἡτυχά, ἡτυχα, σὰν καλὸς Ὀθωμανός, ὅταν νὰ σου τὸν ἀπαντᾷ ἕνας ἄλλος.

— Ὁ Ἀλλάχ νὰ σου δίνη πάντοτε τὴν εὐλογίαν τοῦ, εἶπεν εἰς τὸν Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ.

— Ὁ Ἀλλάχ πάντα νὰ σ' ἔχῃ γερό καὶ ἡσυχο, ἀπεκρίθη καὶ οὗτος.

— Ἐχεις βλέπω ἕνα καλὸ κομμάτι κρέας, εἶπεν ὁ πρῶτος.

— Ἐ! ὁ Θεὸς ἔτσι ἤθελε!

— Καὶ πόσῳ τ' ἀγόρασες;

— Ἐνα γρόσι.

— Δὲν εἶνε διόλου ἀκριβό. Ὁ Ἀλλάχ νὰ σ' ἔχῃ πάντα γερό, εἶπεν ὁ διαβάτης καὶ ἔφυγε.

Ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ ἐπῆρε πάλιν τὸν δρόμο τοῦ.

Ἄλγιο παραπάνω ἦτανε μετὰ βρούσι καὶ ἐσταθῆκε νὰ πιῇ νερό. Ἐκεῖ ἀπήντησεν ἕνα ἄλλον.

— Μὰ τὰ γένεια τοῦ Προφήτου, εἶπεν οὗτος, ἔχεις βλέπω ἕνα καλὸ κομμάτι κρέας.

— Ἐ! ὁ Θεὸς ἔτσι ἤθελε.

— Καὶ πόσῳ τ' ἀγόρασες; εἶνε ἀκριβό;

— Ἐνα γρόσι.

— Πολὺ φτηνό.

— Ὁ Θεὸς εἶνε σπλαγχνικὸς γιὰ τοὺς φτωχοὺς.

— Ὁ Ἀλλάχ νὰ γεμίζῃ τὸ σπίτι σου ἀγαθὰ, εἶπεν ὁ ἄλλος διαβάτης καὶ ἔφυγε.

— Ἡ καρδιά μου μαζὺ σου, εἶπε καὶ ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ.

Ὅσῳ ἐπροχωροῦσε στὸ σπίτι τοῦ, τόσῳ ἀπαντοῦσε κόσμος, καὶ ὅλοι τὸν σταματοῦσαν νὰ τὸν ρωτήσουν πόσῳ ἀγόρασε τὸ κρέας ποῦ ἐβάσταυσε.

Ὁ καυμένος ὁ Ἀβδαλάχ, καλὸς καὶ ἡσυχος ἄνθρωπος, ἐστεκότανε, εἶδινε τὴν ἀπάντησι καὶ τὴν εὐχὴν τοῦ καὶ ἐκινούσε πάλιν νὰ φύγῃ.

Εἶχε στὸ νοῦ τοῦ πῶς τὸ Κοράνι λέγει: Ἡ ὑπομονὴ εἶνε τὸ κλειδί τῆς ἐπιτυχίας.

— Ἐ! σιγὰ, σιγὰ, ἔλεγε καὶ αὐτὸς θὰ πάω στὸ σπίτι μου. Μὰ σὲ κάθε βῆμα ποῦ ἔκανε καὶ νὰ σου ἕνας νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πόσῳ ἀγόρασε τὸ κρέας.

— Ἐνα γρόσι, ἔλεγε καὶ ἔφυγε.

Ὁ Γέρω Ἀβδαλάχ ἀρχίζε πάλιν τὸ δρόμο τοῦ καὶ πάλιν ἀπέβριζε ἄλλος τὸν ἐσταματοῦσε.

— Πόσῳ ἀγόρασες τὸ κρέας;

— Ἐνα γρόσι.

Ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ ἦτανε καλὸς ὀθωμανός, μὰ ἦτανε καὶ ἄνθρωπος. Εἶχε καὶ αὐτὸς τὰ πάθη τοῦ καὶ ἐπὶ τέλους ἐθύμωσε.

Κατὰ κακὴ τοῦ τύχῃ βρίσκεται ἐκείνην τὴν ὥρα ἕνας ἄλλος ἔμπροστά τοῦ.

— Πόσῳ τὸ ἀγόρασες τὸ κρέας;

— Ὡς τότε, ἐμετροῦσε καλὰ, τριάντα φορὰς τὸν εἶχαν ρωτήσῃ.

— Πόσῳ τ' ἀγόρασας; νά. Μέτρα νὰ δῇς.

Καὶ σοῦ τὸν στρώνει τὸν καλὸ σου στὸ ξύλο. Τὸ ραβδί τοῦ τὸ σπασε σταῖς πλάταις τοῦ. Μὰ κείνη τὴ στιγμή ποῦ ἔτρεχεν ὁ κόσμος νὰ τοὺς χωρίσῃ, ἔτρεξε καὶ ἕνας σκύλος καὶ ἐχώρισε αὐτὸς τὸ κρέας τὸ πῆρε στὰ δόντια τοῦ καὶ τὸ βῆκε στὸ πόδι.

Φκίναται αὐτὸς ποῦ ἔφαγε τὸ ξύλο δὲν εὐχαριστήθηκε καὶ ἐπῆγε στὸν Καδῆ νὰ περαπονεθῇ. Ὁ Καδῆς διέταξε καὶ τὸν ἐρυσάκισεν τὸν Ἀβδαλάχ.

Τὸν ἔβαλαν μέσα λυπημένο πολὺ, πρῶτον ποῦ ἔδειρε ἕνα ὁμοῖό τοῦ καὶ δευτέρον ποῦ ἔχασε τρία πράγματα ἐξ αἰτίας τοῦ ξύλου: Τὸ κρέας τοῦ, τὸ ραβδί τοῦ καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ. Ἐπὶ τέλους ἐφθασε καὶ ἡ ἡμέρα ποῦ ἤθελε νὰ κριθῇ. Τὸν ἐπῆγαν στὸ δικαστήριον.

— Τ' ὀνομά σου; τὸν ἐρωτᾷ αὐστηρὰ, αὐστηρὰ ὁ Καδῆς.

Ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, ἐσκέφθηκε ἄλγιο καί,

— Ὁ Ἀλλάχ εἶε ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ εἶνε ὁ προφήτης τοῦ, ἀποκρίθηκε.

Καθὼς ἀκουσάν αὐτὰ τὰ λόγια, ποῦ εἶνε ἅγια γιὰ τοὺς Ὀθωμανούς, ὁ Καδῆς καὶ ὅλοι ὅσοι ἦτανε ἐκεῖ, ἐσκύψαν τὰ κεφάλια τοὺς, καὶ ἔβαλαν τὸ χέρι στὸ στήθος τοὺς γιὰ νὰ δείξουν σεβασμό.

— Ποῦ κάθεται, τὸν ἐρωτᾷ πάλιν ὁ Καδῆς.

— Ὁ Ἀλλάχ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ εἶνε ὁ προφήτης τοῦ, εἶπε καὶ πάλιν ὁ Ἀβδαλάχ.

Ὁ Καδῆς καὶ οἱ ἄλλοι ἐδειξάν τὸν σεβασμό τοὺς.

— Γιατί ἐδειρες αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; Τί σοῦ ἔκαμε; Σὲ ρώτησε μονάχα πόσῳ εἶχες ἀγοράσει τὸ κρέας σου.

Ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ δὲν λέει τίποτα ἄλλο παρὰ:

— Ὁ Ἀλλάχ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ εἶνε ὁ προφήτης τοῦ.

— Ἐλα λοιπόν, λέγει ὁ Καδῆς, ἀποκρίσου στὰς ἐρωτήσεις μου. Πῶς σὲ λένε; Ὁ γέρω Ἀβδαλάχ πάλιν τὴν ἰδίαν ἀποκρίσιν δίνει. Αὐτὸ ἔγινε κάμποσαι φορὰς ἀκόμη, ὅταν περὶ ὁ Καδῆς με μεγάλη ὀργή:

— Θὰ μοῦ ἀποκριθῇ ἐπὶ τέλους; ποῦ λέγει.

— Ὁ Ἀλλάχ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ εἶνε ὁ προφήτης τοῦ.

Ὁ Καδῆς δὲν ἐβάπτισε Βγάζει τὰ πασοῦμια τοῦ καὶ τὰ πετᾷ κατὰ κεφαλῆς τοῦ Ἀβδαλάχ.

Ὁ Ἀβδαλάχ, χωρὶς νὰ θυμώσῃ, σκύβει, τὰ πέρνῃ, τὰ φιλεῖ πρῶτα καὶ μετὰ μεγάλο σεβασμὸ τοῦ τὰ δίνει πίσω.

— Καδῆ, τοῦ λέγει, σὺ ποῦ εἶσαι σφόδρα δικαστὴς καὶ ἅγιος ἄνθρωπος, ἐπειδὴ δώδεκα φορὰς μόνον ποῦ εἶπα τὸν ἴδιο ἅγιο λόγον ἐθύμωσες καὶ μ' ἐκτύπησες. Πῶς ἤθελες ἐγὼ ποῦ εἶμαι ἀγράμματος καὶ τιποτένης νὰ μὴ θυμώσω ποῦ μ' ἐρωτήσαν τριάντα μετὰ φορὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα;

Ὁ Καδῆς ἐθαύμασε γιὰ τὴν σοφίαν τοῦ καὶ τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον.

— Ἡ καρδιά μου μαζὺ σου, εἶπεν ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ. Καὶ ἔφυγεν, ἐνῶ ὁ Καδῆς ἔβαζε τὰ πασοῦμια τοῦ.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΠΑΡΑΔΟΞΙΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΛΦΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

— 2 —

Ὅσοι τῶν ἐκ τοῦ Γ' ἔτους (ἀριθ. 107) συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν ἡμῶν, ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχωσι πλήρη τὴν συνέχειαν τῆς Δεσποίνης Μονσώρω, δύνανται ἀντὶ δρ. 2 νὰ ἀποκτήσωσι τὰ ἰδιαιτέρως ἡδὲ ἐκτυπωθέντα εἰς τὸ αὐτὸ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων σχῆμα 10 φύλλα, ἅτινα πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν, ἀποστέλλονται δὲ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.